

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 373/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2007 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti J. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Advokátska kancelária, Česká republika, vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 81/06 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Nc 78/93) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 81/06 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 81/06 konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. J. B. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. J. B. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 936 Sk (slovom osemtisícdeväťstotridsaťšesť slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet advokáta JUDr. L. M., Advokátska kancelária, Česká republika, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 14. decembra 2006 č. k. I. ÚS 373/06-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Advokátska kancelária, Česká republika, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 81/06 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Nc 78/93).

Zo sťažnosti vyplýva, že: «Stěžovatel předložil dne 18. 2. 1993 Okresnímu soudu Bratislava III. žalobu proti Ministerstvu spravedlnosti SR.

Dne 15. 7. 1998 podal stěžovatel stížnost na průtahy v řízení.

Dne 5. 8. 1998 uznal místopředseda Okresního soudu Bratislava III. dopisem sp. zn. Spr. 2063/98 stížnost jako důvodnou.

Dne 30. 1. 2003 předložil stěžovatel další stížnost na průtahy v řízení.

Místopředseda Okresního soudu Bratislava III. přípisem ze dne 31. 3. 2003 sp. zn. Spr. 2007/03 konstatoval opět průtahy v řízení, tentokrát v období od 11. 8. 1998 do 13. 2. 2003. Místopředseda zároveň přislíbil, že věc bude dále sledovat.

Dne 29. 8. 2003 předložil stěžovatel další stížnost na průtahy v řízení. Na tuto stížnost nedostal odpověď.

Dne 19. 5. 2004 stěžovatel stížnost urgoval, ale opět nedostal žádnou odpověď.

Proto se stěžovatel dne 14. 4. 2005 obrátil na Krajský soud Bratislava.

Předsedkyně Krajského soudu Bratislava přípisem ze dne 14. 11. 2005 konstatovala opodstatněnost stížnosti s tím, že „předmětné řízení je postiženo zbytečnými průtahy“, a proto vyzývá předsedu okresního soudu, aby „přijal opatření na odstranění vzniklého stavu“.

Usnesením Okresního soudu Bratislava III. z 9. 2. 2006 č. j. 6 Nc 78/93-53 byl stěžovatel vyzván, aby označil odpůrce a upřesnil předmět jednání, soud, účastníky jednání a doložil členství svého právního zástupce ve Slovenské advokátní komoře.

Tomu stěžovatel vyhověl dne 30. 3. 2006.

Následně byl stěžovatel dopisem ze dne 15. 5. 2006 (...) vyzván, aby sdělil, zda souhlasí se záměnou účastníka na straně odpůrce tak, že z jednání vystoupí Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky a na jeho místo vstoupí Slovenská republika v zastoupení Ministerstva spravedlnosti.

Stěžovatel s tím vyjádřil souhlas dne 19. 6. 2006.

Od té doby se nic dalšího nestalo. (...)

Stěžovatel pokládá za přiměřené, aby se mu dostalo spravedlivého zadostiučinění ve výši 200.000,- Sk. (...) Spravedlivé zadostiučinění mu také poskytne určitou kompenzaci za to, že se ani po mnoha letech nemůže domoci soudního rozhodnutí.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„I. Dlouhodobou nečinností a průtahy Okresního soudu Bratislava III ve věci sp. zn. 6 Nc 78/93 a 6 C 81/06 bylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, v němž je rozhodnuto v přiměřené lhůtě podle článku 6 odst. 1 Úmluvy; projednání věci bez zbytečných průtahů podle článku 48 odst. 2 Ústavy.

II. Okresnímu soudu Bratislava III. se přikazuje, aby ve věci bezodkladně jednal a ve věci rozhodl.

III. Stěžovateli se přiznává spravedlivé zadostiučinění ve výši 200.000,- Sk, které je Okresní soud Bratislava III. povinen zaplatit do 15 dnů od vyhlášení tohoto nálezu.

IV. Stěžovateli se podle advokátního tarifu přiznává náhrada nákladů tohoto řízení, kterou je Okresní soud Bratislava III povinen zaplatit na účet právního zástupce stěžovatele č. 161242908/0300 do 15 dnů od vyhlášení tohoto nálezu.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 3030/2007 z 24. januára 2007 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 12. februára 2007.

Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem popisu vykonaných procesných úkonov v predmetnom konaní uviedol nasledovné:

„Netrvám na ústnom prejednaní veci.

(...) nemám výhrady voči skutkovým okolnostiam uvádzaným v ústavnej sťažnosti. Dôvodom vzniknutých prieťahov je najmä skutočnosť, že žalovaný podal neúplný návrh, za odporcu označil osoby, ktoré nemali pasívnu legitimáciu. Sťažovateľ riadne označil v návrhu osobu s pasívnou legitimáciou až dňa 3. 4. 2006. Ak by súd rozhodol do 9. 2. 2006 v zmysle návrhu vo vzťahu k odporcovi tak, ako ho navrhovateľ - sťažovateľ označil, musel by takýto návrh zamietnuť pre nedostatok pasívnej legitimácie bez toho, že by skúmal tento v merite veci, teda bez toho, že by sa zaoberal otázkou či u sťažovateľa vznikol nárok na uplatnenie odškodnenia. I napriek tomu, ak ústavný súd uzná prieťahy v konaní, považujem za nespravodlivé priznať finančné zadostiučinenie v navrhovanej výške.“

Právny zástupca sťažovateľa sa k uvedenému vyjadreniu okresného súdu vyjadril vo svojom liste z 12. februára 2007, v ktorom uviedol: *„(...) Ústavní stížnost není namířena osobně proti soudkyni Mgr. J. W., nýbrž proti tomu, že doposud nebylo rozhodnuto o žalobě podané dne 18. 2. 1993, tedy před 14 lety.*

Mám za to, že stát je povinen zorganizovat svůj soudní systém tak, aby jednotliví soudci nebyli přetěžováni a mohli přidělené případy rozhodovat pečlivě a včas. Pokud jsou na soudce kladeny nesplnitelné úkoly, měl by na to takový soudce své nadřízené bezodkladně upozornit (dříve než se začnou kupit stížnosti na průtahy v řízení). Nadřízení by měli včas přijmout přiměřená organizační opatření (čímž stížnostem na průtahy předejdou a nebudou se muset zdržovat jejich vyřizováním na úkor jiné práce). (...)

Problémy s označením odpůrce nepokládám za hlavní příčinu průtahů. Z hlediska stěžovatele je naprosto nerozhodné, zda je odpůrce označen jako Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky nebo Slovenská republika – Ministerstvo spravedlnosti či jinak. Stěžovatel označí odpůrce podle toho, jak bude soudem poučen, že je to pro danou žalobu správné. Pokud stěžovatel v průběhu doby označení odpůrce měnil, bylo to na základě poučení, které od soudu obdržel.

Mám za to, že na správné označení odpůrce v daném řízení stačí pět minut ústního výkladu či jeden krátký poučný dopis.

Kromě toho, pokud účastníkem řízení je stát, pak soudce sám může autoritativně určit, která složka bude za stát v daném řízení jednat. (Tím lze jednoduše předejít komplikovaným sporům mezi jednotlivými složkami státu o tom, kdo má za stát jednat).

Předseda soudu neuvádí, jaké zadostiučinění by považoval za přiměřené. Stěžovatel má za to, že vzhledem k délce řízení (14 let) je jeho požadavek zadostiučinění umírněný, a to zejména s ohledem na to, v jakém rozsahu přiznává zadostiučinění Evropský soud pro lidská práva. Stěžovatel se domnívá, že soud by měl přihlédnout také k tomu, že žalobu podával v době, kdy mu bylo 69 let, a nyní je mu 83 let.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný,

ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

V tejto veci pôvodne prijímal s'ťažnosť I. senát ústavného súdu, pretože v roku 2006 a v roku 2007 v súlade s rozvrhom práce na tieto roky bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu 28. februára 2007 Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 sp. zn. Spr 140/07 rozhodlo, že s účinnosťou od 28. februára 2007 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom II. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prerokujú v II. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu s'ťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 81/06:

S'ťažovateľ 18. februára 1993 doručil okresnému súdu (predtým Obvodný súd Bratislava III) podanie označené ako „*Rehabilitácia – odškodné, s'ťažnosť*“ proti uzneseniu bývalej S. – Federálneho ministerstva obrany v Prahe z 9. decembra 1992, č. j. Rtr 601/92 o krátení nároku s'ťažovateľa na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“), ktorý bol okresným súdom zaregistrovaný pod sp. zn. 6 Nc 78/93.

Na odstránenie nedostatkov podania spočívajúcich v nepresnostiach označenia účastníkov konania, predmetu sporu, žalobného návrhu (petitu), navrhovaných dôkazov a ďalších okolností veci vyzval okresný súd s'ťažovateľa prvýkrát 17. februára 1994, t. j. po

roku od podania návrhu a neskôr 6. septembra 1996 a 30. júla 1998. Na tieto výzvy sťažovateľ reagoval podaniami doručenými okresnému súdu 28. februára 1994, 20. septembra 1996 a 11. augusta 1998. K odstráneniu nedostatkov však došlo až 10. apríla 2003 formou informatívneho výsluchu sťažovateľa, v rámci ktorého sťažovateľ za odporcu označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a upravil petit návrhu na začatie konania.

Následkom úpravy pôvodného návrhu sťažovateľom okresný súd uznesením č. k. 6 Nc 78/93-33 z 5. apríla 2004 rozhodol, že z konania na strane odporcu vystúpi Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany Slovenskej republiky a do konania vstúpi ministerstvo spravodlivosti, ktoré po jeho výzve na vyjadrenie sa k veci podaním z 30. apríla 2004 navrhlo návrh sťažovateľa zamietnuť z dôvodu nesplnenia podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody na ministerstve spravodlivosti a z dôvodu nesprávneho označenia odporcu, ktorým má byť Slovenská republika.

Okresný súd uznesením č. k. 6 Nc 78/93-53 z 9. februára 2006 znova vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu spočívajúcich v nesprávnom označení odporcu, ako aj v neúplnosti splnomocnenia udeleného právnomu zástupcovi sťažovateľa a 15. mája 2006 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a ministerstvo spravodlivosti, aby sa vyjadrili, či súhlasia so zámenou účastníkov konania na strane odporcu. Dňa 29. mája 2006 okresný súd previedol vec do registra „C“ a bola mu pridelená spisová značka 6 C 81/06. Súhlas sťažovateľa so zámenou účastníkov konania bol okresnému súdu doručený 21. júna 2006 a po opakovanej urgencii oznámilo 11. decembra 2006 svoj súhlas aj ministerstvo spravodlivosti. Uznesením z 1. marca 2007 okresný súd pripustil zámenu účastníkov na strane odporcu tak, že do konania vstúpila Slovenská republika v zastúpení ministerstvom spravodlivosti.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí,

aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 81/06 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je návrh na zaplatenie 25 000 Sk s príslušenstvom z dôvodu neoprávneného krátenia odškodného uplatneného podľa zákona o súdnej rehabilitácii, čo by mohlo predstavovať určitý stupeň najmä skutkovej zložitosti veci, pretože právna zložitosť veci preukázaná nebola. Činnosť okresného súdu však spočívala iba v odstraňovaní nedostatkov podaného návrhu na začatie konania a s tým súvisiace rozhodovanie o zámene účastníkov konania na strane odporcu, a tak sa prípadná zložitosť veci (či už skutková alebo právna) nemohla prejaviť. Povaha veci si však vyžaduje pristupovať ku konaniu s osobitnou citlivosťou a starostlivosťou.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka v označenej veci ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania mal podiel aj sťažovateľ, pretože sa na okresný súd obrátil s nekvalifikovaným návrhom, ktorý musel opakovane upravovať a doplňovať, najmä v súvislosti s presným označením odporcu (28. februára 1994, 20. septembra 1996, 11. augusta 1998, 10. apríla 2003 – formou informatívneho výsluchu a naposledy 28. marca 2006, resp. 3. apríla 2006). Sťažovateľ bol pritom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (od 20. januára 2003 - dátum uvedený na splnomocnení).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd vykazuje v celom 11-ročnom konaní neefektívnosť napriek nedostatkom návrhu, ktoré však nemôžu mať za následok 11-ročnú právnu neistotu a absenciu meritórneho rozhodnutia.

Uvedené obdobie neefektívnej činnosti, ktoré sa striedalo s obdobiami nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov, treba považovať za zbytočné preťahy v konaní a porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných preťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodnil tým, že spravodlivé zadosťučinenie sťažovateľovi „poskytne určitou kompenzacii za to, že se ani po mnoha letech nemůže domoci soudního rozhodnutí. Stěžovatel také bere v úvahu, že žalovaná částka ztratila od doby podání žaloby značně na své kupní síle“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na dlhodobú nečinnosť okresného súdu, ako aj vzhľadom na význam predmetu posudzovaného konania pre sťažovateľa, ale aj s prihliadnutím na podiel sťažovateľa na doterajšej dĺžke trvania konania, považuje za primerané v sume 100 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie sťažnosti z 25. októbra 2006 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 12. februára 2007). Za dva úkony vykonané v roku 2006 patrí odmena dvakrát po 2 730 Sk a režijný paušál dvakrát po 164 Sk, a za jeden úkon vykonaný v roku 2007 odmena v sume 2 970 Sk a režijný paušál 178 Sk (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb

v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 8 936 Sk.

Na základe uvedeného ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007